

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 2738

за изменение в частта за разноските

гр. София, 28.03.2023 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав,
в закрито заседание на 28.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

като разгледа дело номер **8994** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 248, ал. 1 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), вр. с чл. 144 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по молба на Изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ за изменение на решението по настоящото дело в частта за разноските. Излагат се доводи, че неправилно е отхвърлено възражението за прекомерност, тъй като делото не е с материален интерес, съгласно трайно установената съдебна практика и Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, не е с фактическа и правна сложност и е протекло в едно съдебно заседание. Твърди се, че предвид връщането на преписката за ново произнасяне не следва да се присъждат съдебни разноси.

Молбата е изпратена на насрещната страна по делото и е постъпил отговор, с който се иска оставяне на искането без уважение. Позовава се на тълкувателно решение № 6/06.11.2013г. на ВКС.

Административен съд София - град, намира следното:

Молбата е процесуално допустима - предявена е в срока по чл. 248, ал. 1 ГПК, от надлежна страна, носител на правото да иска допълване или изменение и на съдебното решение в частта за разноските.

Разгледано по същество искането е основателно.

С решението по делото съдът е отменил по жалба на „Максит“ ЕООД, Заповед № 03-РД/1477/04.05.2022 г., издадена от изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, с която на дружеството е отказано финансиране по заявление за подпомагане по подмярка 4.1 „Инвестиции в земеделски стопанства“ от мярка 4 „Инвестиции в материални активи“ от Програма за развитие на селските райони за периода 2014-2020 г. на стойност 1912260 лв. и е изпратил преписката на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ за произнасяне по същество по заявление с ИД № 08/04/1/0/00153/16.11.2016 г. на „Максит“ ЕООД, съобразно указанията на съда по тълкуването и прилагане на закона, дадени в мотивите. Осъдил

е Държавен фонд „Земеделие“ да заплати на „Максит“ ЕООД сумата от 53383лв. - разноски по делото, съгласно представения договор за правна помощ и доказателства за заплащане на разноските. Отхвърлил е възражението за прекомерност на адвокатския хонорар, с мотив, че при установения материален интерес то е в минимален размер(чл. 8, ал. 2, вр. чл. 7, ал. 2, т. 7 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения).

Мотивите, с които съдът е отхвърлил възражението за прекомерност са неправилни. Правото на разноски е акцесорно материално право на страните в административния процес. Като имуществено субективно право на страна в процеса то следва да бъде удовлетворено с оглед на крайния правен резултат от делото. Разпоредбата на чл. 248, ал. 1 ГПК, приложима субсидиарно и в административния процес, предвижда възможност в срока за обжалване, а ако решението е необжалваемо- в едномесечен срок от постановяването му, съдът по искане на страните да допълни или да измени постановения съдебен акт в частта му за разноските. Отговорността за разноски, уредена в нормата на чл. 143 АПК, изисква да бъдат заплатени деловодните разходи на страната, в чиято полза е постановеният съдебен акт, от страната, за която оспорването е приключило неблагоприятно, т. е. дължимостта на разноските е обусловена от постановения при оспорването правен резултат.

В конкретния случай, с оглед на постановения в първоинстанционното производство правен резултат и своевременно релевираната претенция за присъждане на направените в хода на производството разходи, основанийето за присъждане на съдебните разноски в полза на „Максит“ ЕООД е установено. Неоснователни са възраженията, че предвид връщането на административната преписка за ново произнасяне, не следва да се присъждат разноски. Принципът е, че всяка страна носи имуществена отговорност за разноските, които е причинила. С решението по делото е отменен административния акт, предмет на правния спор, т.е. правният спор във връзка с конкретния акт е решен окончателно. При връщане на преписката ще бъде постановен нов административен акт, който ще подлежи на самостоятелен контрол. Ако във връзка с него бъдат направени нови разноски, те ще се възложат отново на страна, която е станала причина за извършването им.

В случая претенцията за присъждането на разноските е своевременно предявена и обоснована с представени доказателства за реално извършване /договор за правна помощ и документ за извършено плащане/, но възражението за прекомерност на разноските, предвид на това, че делото не представлява особено голяма фактическа и правна сложност и е протекло в едно заседание, се приема за основателно от съда. Не е налице сочената в решението причина за неуважаване на това възражение. Основателно е възражението, че съгласно чл. 8, ал. 2, т. 7 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения делата по ЗПЗП са определени като дела без определен материален интерес. Наредба №9/21.03.2015г. за прилагане на подмярка 4.1 "Инвестиции в земеделски стопанства" от мярка 4 "Инвестиции в материални активи" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2014 – 2020 г.“ е издадена на основание чл. 9а от Закона за подпомагане на земеделските производители, съответно конкретното дело следва да се определи като попадащо под разпоредбата на чл. 8, ал. 2, т. 7 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения(а не както е посочил съда - чл. 8, ал. 1, вр. чл. 7, ал. 2, т. 7 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.), където минималния адвокатски хонорар е 800лв.

Предвид изложеното е налице основание за изменение на решението в частта на разноските. Искането в този смисъл следва да бъде уважено, като определения адвокатски хонорар се намали на 1600лв., която сума според съда съответства на фактическата и правна сложност на делото и процесуалното му развитие. Мотивиран от горното и на основание чл. 248, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 144 АПК, Съдът,

ОПРЕДЕЛИ:

ИЗМЕНЯ Решение № 206 от 11.01.2023 г. по адм. дело №8994/2022 г. по описа на Административен съд– София град, в частта му за разноските, в следния смисъл: ОСЪЖДА Държавен фонд „Земеделие“ с адрес: [населено място], [улица], да заплати на „Максит“ ЕООД сумата от 1600лв. - разноски по делото, вместо присъдените с решението - 53383лв.

Определението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14- дневен срок от съобщаването му на страните, съгласно чл. 248, ал.3 от ГПК.

Препис да се изпрати на страните.

Съдия: